

Opinia Komitetu Regionów – Szóste sprawozdanie w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej

(2015/C 019/03)

Sprawozdawca:	Nicola ZINGARETTI (IT/PES), przewodniczący regionu Lacjum
Dokument źródłowy	Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Szóste sprawozdanie w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej: inwestycje na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia” COM(2014) 473 final

KOMITET REGIONÓW

I. UWAGI OGÓLNE

Kluczowa polityka dla Europy w dobie globalizacji, ...

1. Uważa, że **polityka spójności jest jedną ze strategii politycznych najbardziej charakterystycznych dla europejskiego modelu**. Ze względu na swój potencjał zreformowania gospodarki i administracji, a także rozległe i wielopoziomowe oddziaływanie, jest najbardziej odpowiednia do tego, by przyczynić się do stworzenia warunków umożliwiających UE i jej regionom sprostanie poważnym wyzwaniom naszych czasów, od globalizacji, przez zmianę klimatu i zaopatrzenie w energię, po zrównoważony rozwój.

... która dowiodła swego znaczenia podczas kryzysu, ...

2. Podkreśla, że podczas kryzysu gospodarczego, dzięki swym mechanizmom selekcji zapewniającym zgodność z europejskimi strategiami, polityka spójności **przyczyniła się do utrzymania poziomu inwestycji publicznych w różnych państwach członkowskich**, zarówno z punktu widzenia ich ilości, jak i jakości.

... pomagając regionom w stawieniu mu czoła, ...

3. Uważa, że **samorządy terytorialne ponoszą w wielu przypadkach główną odpowiedzialność administracyjną za wydatki publiczne na inwestycje** i że polityka spójności, która jest zasadniczym instrumentem ich wiodącej roli w Europie, powinna zwiększyć ich zdolność do zaferowania obywatelom wysokiej jakości usług.

... i która wymaga stałych dostosowań w celu sprostania nowym wyzwaniom.

4. Jest zdania, że konsekwencje kryzysu gospodarczego i finansowego dla finansów publicznych w całej Europie sprawiają, że coraz bardziej **potrzebne jest ożywienie trwałych inwestycji publicznych i prywatnych** i zwrócenie większej uwagi na procesy wydatkowania środków w celu zapewnienia ich skuteczności, prawidłowości i szybkości.

5. Podkreśla konieczność lepszego powiązania polityki spójności ze strategią „Europa 2020”, której śródkresowy przegląd rozpoczął się w 2015 r. Konkretnie powiązanie to mogłoby się wyrazić włączeniem do rocznej analizy wzrostu gospodarczego – przedstawianej we wrześniu, na początku semestru europejskiego – rozdziału poświęconego spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej zamiast okresowych sprawozdań dotyczących spójności publikowanych dotąd między sprawozdaniami w sprawie spójności.

6. Uważa, że **polityka spójności odgrywa zasadniczą rolę** w czasie, gdy równowaga między środkami oszczędnościowymi a środkami na rzecz wzrostu, a także opracowanie nowego modelu rozwoju, który sprostałby presji związanej z globalizacją, mają kluczowe znaczenie w programie europejskim. W kontekście powyższych rozważań, a także obciążenia finansów publicznych, interwencja UE powinna nadal wspierać wzrost, ukierunkowywać działania na cele strategiczne poszczególnych obszarów i europejskiej gospodarki, a także tworzyć skuteczny system administracyjny w celu sprostania wyzwaniom związanym z globalizacją. Uważa, że w tym celu, właśnie na początku okresu programowania 2014–2020, trzeba się zastanowić nad sposobami zapewnienia polityce spójności jak największego znaczenia, wykorzystania synergii z innymi instrumentami i pogłębienia wiedzy obywateli europejskich na ten temat.

7. **Z zadowoleniem przyjmuje szóste sprawozdanie**, uważając, że jest ono istotnym narzędziem informowania o realizacji polityki spójności, jej wynikach i trudnościach operacyjnych, a także problemach, które ma rozwiązać w nadchodzących latach, i o możliwościach związanych z jej skutecznym zastosowaniem.

II. WARUNKI WSTĘPNE SKUTECZNIEJSZEJ POLITYKI SPÓJNOŚCI

Dobre rządy – na szczeblu europejskim i krajowym – jako warunek wstępny...

8. Podkreśla, że właściwie funkcjonujący system **wielopoziomowego sprawowania rządów** wraz ze skutecznym mechanizmem odpowiadania na oczekiwania obywateli i przedsiębiorstw oraz z przejrzystym i innowacyjnym systemem zamówień publicznych są kluczowe dla poprawy oddziaływania polityki spójności. Dlatego też, zgodnie z szóstym sprawozdaniem, Komitet zaleca, by środki i wiedzę związane z polityką spójności wykorzystano do zdecydowanego wzmocnienia zdolności administracyjnych, między innymi poprzez szersze zastosowanie nowych technologii i poprzez uproszczenie procedur biurokratycznych.

9. Uważa, że oprócz zwiększenia skuteczności alokacji zasobów poprawa **jakości wydatków publicznych** wymaga również uwzględnienia różnic terytorialnych i specyficznych cech, które mogą hamować wzrost, a także przeanalizowania ich wpływu na działania i dostosowania tychże działań w celu zwiększenia oddziaływania polityki spójności ⁽¹⁾.

10. Podkreśla, że wzięwszy pod uwagę specyficzną słabość wielu gospodarek podczas obecnego kryzysu, polityka publiczna musi skoncentrować się na zdolności do **szybkiego i skutecznego reagowania** na wstrząsy ekonomiczne. Uważa, że funduszom strukturalnym, które mają służyć długoterminowemu dostosowaniu strukturalnemu i gospodarstwu, muszą towarzyszyć krótkoterminowe środki stymulujące.

11. Podkreśla, że zgodnie z szóstym sprawozdaniem rozwój nowej przedsiębiorczości jest częściowo zależny od **łatwości prowadzenia działalności gospodarczej**, która znacznie się różni w poszczególnych państwach członkowskich. W tym względzie uważa, że konieczne są dalsze działania na rzecz uproszczenia przepisów i instrumentów, zmniejszenie obciążeń administracyjnych i poprawa warunków ramowych inwestycji oraz promowanie umiejętności z zakresu przedsiębiorczości w kontekście kształcenia i szkolenia.

... inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu.

12. Zgadza się, że istotny jest inteligentny wzrost, gdyż jest to szansa na promowanie **bardziej konkurencyjnych gospodarek regionalnych**, mniej podatnych na zewnętrzne wstrząsy. Zachęca zatem, by regiony i miasta opracowywały w harmonijny i ciągły sposób inicjatywy na rzecz **ożywienia przedsiębiorczości** w innowacyjnych sektorach, a własne inwestycje przeznaczyły na przyszłościowe sektory, takie jak sektor rolno-spożywczy (technologie rolnicze, weterynaryjne i technologia żywności), zielona gospodarka, przemysł kreatywny, inicjatywy w zakresie e-zdrowia, turystyka, usługi społeczne i tzw. srebrna gospodarka. W tym celu apeluje do Komisji, by wspierała samorządy regionalne, tak by strategie inteligentnej specjalizacji opracowane przez nie zgodnie z zasadami UE były skutecznie realizowane na szczeblu regionalnym.

13. Uważa, że zmiany związane ze zglobalizowaną gospodarką wywierają szeroki wpływ na zatrudnienie i że konieczne jest skupienie uwagi na **modernizacji rynku pracy**, by pomóc obywatelom w poszukiwaniu zatrudnienia, a także na kształceniu mającym na celu nabycie umiejętności koniecznych z punktu widzenia nowych wyzwań gospodarczych. Podkreśla kluczową rolę Europejskiego Funduszu Społecznego (dalej: EFS) we wspieraniu aktywnej polityki, zwłaszcza tej ukierunkowanej na pogłębienie wiedzy pracowników i ich dostosowanie się do zmian społecznych, technologicznych i kulturowych.

14. Akcentuje, że w ramach polityki spójności część finansowania przeznacza się na wspieranie inicjatyw w dziedzinie kształcenia i szkoleń, i przypomina, że jednym ze skutków kryzysu był znaczny wzrost **bezrobocia młodzieży**. Podkreśla kluczową rolę władz lokalnych i regionalnych w tej dziedzinie i uważa, że konieczne jest wzmocnienie powiązań między inicjatywą na rzecz zatrudnienia ludzi młodych ⁽²⁾ a działalnością finansowaną z EFS, ze szczególnym uwzględnieniem gwarancji dla młodzieży i instrumentów dostępu do zatrudnienia.

15. Uważa, że w związku z pogłębieniem się ubóstwa i wykluczenia społecznego odnotowanym w społeczeństwie europejskim polityka publiczna powinna **rozwinąć instrumenty na rzecz osób najbardziej potrzebujących**, między innymi dzięki inicjatywom na szczeblu europejskim i wykorzystaniu zasobów spójności.

16. Z zadowoleniem przyjmuje fakt, iż zagadnienia dotyczące miast zajmują istotne miejsce w analizie szóstego sprawozdania w sprawie spójności ze względu na znaczenie obszarów metropolitalnych w zglobalizowanej gospodarce i ich możliwy wpływ na zrównoważony rozwój, załuje jednak, że więcej uwagi nie poświęcono ogromnym różnicom w rozwoju między obszarami wiejskimi i miejskimi. Uważa zatem, że konieczne jest promowanie **policentrycznego wzrostu, zrównoważonego geograficznie między różnymi obszarami**, między innymi dzięki stanowczym działaniom na rzecz zlikwidowania przepaści cyfrowej i zrównoważonej polityce transportowej opartej na strategii dostosowanej do specyfiki terytorialnej.

⁽¹⁾ CDR_3609-2013_00_00_TRA_AC.

⁽²⁾ CDR_00789-2013_00_00_TRA_AC.

17. Przypomina o znaczeniu wzrostu, który prowadzi do stworzenia nowych możliwości gospodarczych poprzez **rozwój czystej i wydajnej produkcji energii**. Ocenia pozytywnie fakt, że w ostatnich latach władze lokalne zwiększyły inwestycje publiczne w sektorze ochrony środowiska, i podkreśla zaangażowanie miast i regionów europejskich na rzecz przestawienia się na bardziej zielony wzrost. W tym względzie domaga się wzmocnienia Porozumienia Burmistrzów, by zwiększyć i poprawić udział samorządów terytorialnych w przeciwdziałaniu zmianie klimatu.

18. Opowiada się za tym, by polityka spójności UE wraz z jej celem dotyczącym spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej wyraźnie przyczyniała się również w przyszłości do osiągnięcia celów strategii „Europa 2020”. Dzięki silniejszemu powiązaniu celów w zakresie wzrostu i w zakresie konwergencji polityka spójności będzie sprzyjała zmniejszaniu rozbieżności w obrębie UE pod względem realizacji kluczowych założeń tej strategii, a tym samym będzie pomagała zapewnić wzrost dobrobytu w całej Europie. Należy konsekwentnie wykorzystywać ten potencjał, podejmując za pomocą właściwego polityce spójności podejścia partnerskiego, w ramach strategii opartych na specyfice regionu, konkretne działania z myślą o lokalnych uwarunkowaniach i możliwościach.

III. ZALECENIA POLITYCZNE

Zwiększenie środków na wzrost i przywrócenie równowagi terytorialnej...

19. Ponownie zwraca się o nieuwzględnianie wydatków publicznych dokonywanych przez państwa członkowskie i samorządy terytorialne z tytułu współfinansowania funduszy strukturalnych i inwestycyjnych w wydatkach strukturalnych – publicznych lub równoważnych – określonych w **pakiecie stabilności i wzrostu**. Pozwoliłoby to na uwolnienie środków na inwestycje wybrane na podstawie kryteriów stanowiących przedmiot zainteresowania europejskiego i przyspieszenie procesów wydatkowania środków.

20. Podkreśla, podobnie jak wskazano w szóstym sprawozdaniu, że w wytycznych dla rozwoju transeuropejskiej sieci transportowej ustanawia się cel dysponowania rzeczywistą siecią multimodalną na szczeblu UE, obejmującą połączenia kolejowe, poprzez utworzenie nowej i poprawę istniejącej infrastruktury. W tym kontekście Komitet za konieczne uznaje dysponowanie zrównoważonymi, konkurencyjnymi i skutecznymi z punktu widzenia energii oraz bardziej ekologicznymi środkami transportu, sprzyjanie intermodalności, komplementarność różnych środków transportu, jak też opracowanie projektów z zakresu infrastruktury na słabiej rozwiniętych obszarach, na obszarach borykających się z fizycznymi przeszkodami w dostępie do rynku wewnętrznego (jak regiony najbardziej oddalone i górskie) oraz na obszarach mających trudności ze spójnością terytorialną.

21. Ma nadzieję, że z myślą o zwiększeniu i poprawieniu inwestycji we wzrost polepszona zostanie synergia między instrumentami budżetowymi różnych krajowych szczebli sprawowania rządów a **instrumentami finansowymi UE**. W tym kontekście uważa, że pierwszoplanowe znaczenie ma bardziej wnikliwe rozważenie roli Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) i Europejskiego Funduszu Inwestycyjnego, tak by poszerzyć ich zakres zadań i wzmocnić ich aktywa. Sygnalizuje, że rozpoczęcie okresu programowania może być stosowną chwilą, by określić finansowanie EBI przeznaczone specjalnie na rozwój regionalny, wraz z okresem trwania i warunkami dostosowanymi do potrzeb administracji odpowiedzialnej za wydatki. Ponadto konieczne jest zastanowienie się nad możliwością powierzenia EBI funkcji nadzorowania niektórych inwestycji wspieranych przez samorządy terytorialne. Ta instytucja finansowa UE mogłaby zwłaszcza ocenić ich jakość i zgodność z poważnymi decyzjami strategicznymi UE, między innymi z punktu widzenia uprzywilejowanego traktowania pożyczek koniecznych do realizacji tych inwestycji w ramach paktu stabilności.

... w ramach europejskiej kompatybilności równoważącej oszczędność i spójność...

22. Ponownie wyraża zaniepokojenie faktem, iż prowadzona przez państwa członkowskie polityka makroekonomiczna może zagrozić – poprzez warunkowość makroekonomiczną – skuteczności funduszy strukturalnych i inwestycyjnych oraz wynikającym z nich korzyściom.

23. Zwraca się do Komisji o ocenę, w jakiej mierze wymogi w zakresie warunkowości ex ante spowodowały znaczne opóźnienia w zawieraniu umów o partnerstwie i opracowywaniu programów operacyjnych.

24. Odnotowuje, że wskaźniki stosowane w ramach **procedury dotyczącej zakłóceń równowagi makroekonomicznej** wprowadzone w pakiecie ustawodawczym, tzw. sześciopaku, mają charakter wyłącznie ekonomiczny. Domaga się, aby w ocenie dokonywanej przez Komisję pod kątem decyzji o przyjęciu zalecenia wstępnego dla państwa członkowskiego lub, w poważniejszych przypadkach, o rozpoczęciu procedury dotyczącej zakłóceń równowagi makroekonomicznej uwzględniano także wskaźniki społeczne, środowiskowe i terytorialne, zgodnie z głównymi celami strategii „Europa 2020”. Uważa, że ściśle powiązanie celów finansowych i podatkowych z polityką spójności może osłabić wdrażanie środków na rzecz spójności terytorialnej.

25. Apeluje o ściślejsze przestrzeganie postanowień art. 174 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) dotyczące spójności terytorialnej, zwłaszcza na obszarach wiejskich, na obszarach podlegających przemianom przemysłowym i w regionach, które cierpią na skutek poważnych i trwałych niekorzystnych warunków przyrodniczych lub demograficznych, takich jak najbardziej na północ wysunięte regiony o niskiej gęstości zaludnienia oraz regiony wyspiarskie, transgraniczne i górskie. Należy ponadto uwzględnić pozostałe wyzwania demograficzne, takie jak wyludnienie, starzenie się społeczeństwa i duże rozproszenie ludności, które wywierają ogromny wpływ na regiony. Zwraca się do Komisji, by podczas realizacji polityki spójności poświęciła szczególną uwagę obszarom o najbardziej, z geograficznego i demograficznego punktu widzenia, niekorzystnych warunkach gospodarowania.

26. Podkreśla, jak ważne jest wsparcie polityki spójności, będącej siłą napędową wzrostu i przemian, dla słabiej rozwiniętych regionów, które potrzebują trwałej pomocy w długiej perspektywie.

27. Apeluje również, aby przy określaniu i wdrażaniu polityki spójności zwrócono większą uwagę na specyfikę i trudności regionów najbardziej oddalonych, o których wspomina art. 349 TFUE.

... dzięki polityce faktycznie opartej na wymiarze lokalnym...

28. Uważa, że z uwagi na różnice stwierdzone w odniesieniu do stopnia innowacji, podczas opracowywania i wdrażania strategii „Europa 2020” trzeba w pełni uwzględnić **wymiar terytorialny**. Jest zatem zdania, że zwiększenie roli władz lokalnych i regionalnych podniosłoby ich poziom odpowiedzialności, sprzyjając skuteczniejszemu podejmowaniu decyzji w sprawie priorytetowych inwestycji, i proponuje, by opracowano regionalne wskaźniki monitorowania postępów.

29. Ubolewa nad faktem, że szóste sprawozdanie w sprawie polityki spójności nie zawiera jasnej oceny oddziaływania terytorialnego europejskiej polityki sektorowej na politykę spójności. Wziąwszy pod uwagę wzajemne powiązania polityki spójności i innych kierunków polityki sektorowej, proponuje Komisji, by zawarła w sprawozdaniu konkretny rozdział na ten temat, tak jak miało to miejsce w przeszłości, zgodnie z postanowieniami TFUE, który nakłada na politykę europejską obowiązek wspierania spójności w Europie.

30. Przypomina o wadze, jaką ma przyjęcie instrumentów **oceny oddziaływania terytorialnego** polityki, których głównym celem jest przeanalizowanie wpływu terytorialnego polityki europejskiej na władze lokalne i regionalne oraz jego większe wyeksponowanie w procesie ustawodawczym.

31. Ma zatem nadzieję, że w ramach programów operacyjnych wskazana zostanie priorytetowa **oś terytorialna**, w uzupełnieniu do tematyki związanej ze strategią „Europa 2020”, tak by spójność terytorialna zapewniała zrównoważoną strukturę terytorialną i wzajemną zależność regionów.

32. Przypomina Komisji Europejskiej o jej wcześniejszych pracach na temat sposobów wykroczenia poza wskaźnik PKB i o potrzebie bardziej wnikliwej analizy wyzwań, przed którymi stoją regiony (np. jak za pomocą EFRR można by wspierać przedsięwzięcia dotyczące ICT i szybkich łączy szerokopasmowych); uważa, że opieranie się na PKB danego regionu ma szereg wad, które podważają zaufanie do polityki spójności, zwłaszcza jeśli chodzi o klasyfikowanie regionów i przydzielanie zasobów europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych.

... ze szczególnym uwzględnieniem skuteczności administracyjnej i oceny wyników...

33. Zachęca, by w celu zapewnienia szybkiej realizacji programów podjęto **działania upraszczające i racjonalizujące** procedury dostępu do finansowania europejskiego, zarządzanie projektami i mechanizmy kontroli w celu zapewnienia większej skuteczności.

34. Apeluje do właściwych władz o poczynienie szczególnych wysiłków w zakresie ujednoczenia i prawidłowego wdrożenia podstawowych przepisów o charakterze horyzontalnym, na których opiera się zarządzanie zasobami polityki spójności, a szczególnie tych, które dotyczą zamówień publicznych ⁽³⁾.

35. Uważa, że Komisja nie powinna dopuścić do tego, by nadmierna liczba procedur biurokratycznych osłabiała skuteczność działań. Zachęca ją do zmiany praktyki polegającej na tym, że na najskuteczniejsze programy operacyjne nakłada się takie same obciążenia biurokratyczne jak w przypadku programów wiążących się z wieloma błędami i oszustwami. Ponadto zwraca się do niej, by przyjęła środki konieczne do szybkiego zatwierdzenia programów operacyjnych, tak by jak najszybciej rozpocząć nowy okres programowania.

⁽³⁾ CDR 3609-2013_00_00_TRA_AC.

36. Popiera podkreśloną w sprawozdaniu potrzebę skoncentrowania funduszy strukturalnych i inwestycyjnych na niewielkiej liczbie celów, by zapewnić ich jak największe oddziaływanie na poziomie lokalnym. Komitet wyraża jednak zaniepokojenie co do **braku elastyczności** wyboru celów tematycznych, które trzeba wytyczyć na podstawie specyfiki i potrzeb różnych obszarów.

37. Wyraża zaniepokojenie z powodu osłabienia zasady dodatkowości w okresie 2014–2020, w którym weryfikacja jest wymagana zaledwie w 14 państwach członkowskich, i wnosi, by Komisja dokonała oceny stosowania tej zasady w całej UE, tak aby można było zapobiec wykorzystywaniu europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych jako substytutu inwestycji państw członkowskich.

38. Nie popiera utworzenia wspólnotowej rezerwy wykonania na szczeblu krajowym, gdyż może ona prowadzić do wytyczenia celów, których realizacja przyniosłaby skromne i łatwe do osiągnięcia wyniki. Uważa, że jednym z największych wyzwań dotyczących **ram skuteczności** jest wyznaczenie celów ilościowych i wskaźników, które byłyby ambitne, a jednocześnie możliwe do osiągnięcia.

39. Przypomina, że w ciągu ostatnich lat zmniejszyły się inwestycje publiczne i prywatne, w niektórych krajach osiągając ujemny poziom. Ograniczenia budżetowe i cięcie wydatków znacznie osłabiły inwestycje w sektorach, które mogą ożywić wzrost gospodarczy. W związku z tym zwraca się do Komisji Europejskiej, by **uwzględnić ocenę przypadków, w których zastosowane zostaną korekty finansowe bądź zawieszenie płatności**, z uwzględnieniem ewentualnego wpływu na zatrudnienie i wzrost.

40. Apeluje, by Komisja i państwa członkowskie przyspieszyły negocjacje i procedury dotyczące zatwierdzania umów o partnerstwie i programów operacyjnych; podkreśla istotne znaczenie środków z europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych dla działalności inwestycyjnej w samorządach lokalnych i regionalnych i w związku z tym wnosi, by Komisja i państwa członkowskie ściśle i skutecznie ze sobą współpracowały, aby zagwarantować wysoką jakość procedur i ograniczyć negatywne następstwa dalszych opóźnień na początku nowego okresu finansowania.

41. Zachęca Komisję, by określiła **formy pomocy administracyjnej** w tak istotnych kwestiach, jak wytyczanie celów działań, ocena ich wyników na podstawie stosownych wskaźników i opracowanie kolejnych działań. Trzeba zapewnić jednolitą realizację działań różnych zainteresowanych organów administracji i przyczynić się do utrwalenia na szczeblu europejskim kultury administracyjnej opartej na monitorowaniu i ocenianiu prowadzonych działań. W tym względzie uważa, że istotne jest zapewnienie administracji terytorialnej wsparcia w zakresie inicjatyw tzw. inżynierii finansowej, które mają kluczowe znaczenie dla pomnożenia środków i inwestycji, a także w zakresie zamówień publicznych, które powinny przyjmować coraz bardziej rolę instrumentu administracji publicznej pobudzającego do innowacji i kreatywności.

... szerszym udziałem zainteresowanych podmiotów i obywateli...

42. Jest przekonany, że **kodeks postępowania w zakresie partnerstwa** spowoduje wzrost uczestnictwa w programowaniu na obszarach lokalnych pod względem metodologicznym i merytorycznym i że jest on niezbędny do zwiększenia oddziaływania polityki spójności i utrwalenia jej rezultatów. Zwraca się do Komisji Europejskiej, by kontrolowała sposoby wdrażania kodeksu w poszczególnych porządkach prawnych w celu zapewnienia szerokiego i przejrzystego udziału zainteresowanych stron na szczeblu lokalnym, wzięwszy pod uwagę, że bez ich pełnego udziału w przygotowaniu dokumentów programowych mniej skuteczne będzie ich uczestnictwo we wdrażaniu, zwłaszcza jeżeli chodzi o instrumenty zakładające programowanie z udziałem różnych szczebli sprawowania rządów.

43. Nadszedł czas, gdy w celu zapewnienia pełnej legitymizacji polityki i zacieśnienia integracji europejskiej trzeba poinformować obywateli o wynikach polityki UE i projektów finansowanych z funduszy strukturalnych w ich regionie. W związku z tym Komitet sygnalizuje, że w szóstym sprawozdaniu brakuje konkretnego omówienia form **komunikacji i informacji**. Zwraca się do Komisji Europejskiej i państw członkowskich, by umożliwiły szerszy udział władz lokalnych i regionalnych w kampaniach informacyjnych w celu jak największego rozpowszechnienia wśród obywateli wiedzy na temat polityki spójności. Jednocześnie Komitet stwierdza, że – m.in. w oparciu o pełne wykorzystanie narzędzi informatycznych – konieczne jest wdrożenie przepisów dotyczących przejrzystości dokonanej alokacji środków i oczekiwanych wyników działań, a także lepsze wykorzystanie zebranych informacji (Open Data) w celach uznanych za najbardziej przydatne i najskuteczniejsze z punktu widzenia obywateli.

... coraz głębszymi kontaktami między organami administracji w różnych państwach członkowskich i z państwami sąsiadującymi...

44. Uważa, że w świetle tego, iż od początku okresu programowania 2007–2013 **europejska współpraca terytorialna** stanowi pełnowartościowy cel polityki spójności, w sprawozdaniu w sprawie spójności nie poświęcono jej wystarczającej uwagi. Przede wszystkim jej element, jakim jest współpraca transgraniczna, wywiera wpływ na spójność regionów transgranicznych. Proponuje w związku z tym, by w przyszłości w sprawozdaniu zawierać ocenę spójności europejskich regionów transgranicznych oraz ocenę skutków programów operacyjnych współpracy transgranicznej. Na instrument ten należy zwracać większą uwagę także z uwagi na to, że wspiera współpracę i wymianę doświadczeń między organami administracji różnych państw członkowskich, a także ma na celu stworzenie systemu administracyjnego coraz bardziej opartego na wspólnych wartościach i metodach operacyjnych.

45. Wyraża ubolewanie, że w szóstym sprawozdaniu w sprawie spójności nie podkreślono lepiej zasadniczej roli polityki spójności we wspieraniu **strategii makroregionalnych**.

46. Apeluje o ściślejszą koordynację polityki spójności z polityką sąsiedztwa Unii Europejskiej, a także o lepszą ocenę i rozpowszechnienie wyników projektów.

... oraz większym znaczeniem politycznym w debacie europejskiej.

47. Zaleca powołanie **Rady ds. Polityki Spójności** składającej się z ministrów ds. polityki spójności na szczeblu sprawowania rządów właściwym w danym państwie członkowskim. Uważa, że dzięki temu wzrośnie zauważalność tej kwestii, a dyskusja polityczna na temat spójności nabierze stałego charakteru. W związku z tym wyraża swą gotowość do aktywnego udziału w dyskusji politycznej dotyczącej utworzenia takiej struktury, by zapewnić pełne uwzględnienie punktu widzenia władz lokalnych i regionalnych ⁽⁴⁾.

Bruksela, 3 grudnia 2014 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów
Michel LEBRUN

⁽⁴⁾ CDR_2233-2012_00_00_TRA_RES (sprawozdawca: Marek Woźniak (PL/EPL)).